

29/05/2025

Ο Γέρων Χαλκηδόνας Εμμανουήλ στην πανήγυρη του Ι.Ν. Αναλήψεως Υψωμαθείων

[Πατριαρχία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Η Α. Σεβασμιότης ο Πατριαρχικός Επίτροπος Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας κ. Εμμανουήλ χοροστάτησε στη Θεία Λειτουργία για την εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου, που τελέστηκε σήμερα, Πέμπτη, 29 Μαΐου 2025, στον πανηγυρίζοντα φερώνυμο Ιερό Ναό των Υψωμαθείων.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Πανοσιολ. Διάκονος κ. Ευλόγιος Τσάτσας, Κωδικογράφος της Αγίας και Ιεράς Συνόδου.

Μετά την Απόλυση, τον Πατριαρχικό Επίτροπο προσφώνησε με θερμούς λόγους ο

Σεβ. Μητροπολίτης Σηλυβρίας κ. Μάξιμος, Επόπτης της Περιφέρειας Υψωμαθείων.

Ο Σεβασμιώτατος Πατριαρχικός Επίτροπος, στην αντιφώνησή του, αναφέρθηκε στην σημερινή εορτή και τη σημασία της.

Την παραμονή της εορτής, ο Σεβ. Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνος κ. Εμμανουήλ χοροστάτησε στον Μ. Εσπερινό, στον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό.

Ακολουθεί το πλήρες κείμενο της σημερινής ομιλίας της Α. Σεβασμιότητας του Πατριαρχικού Επιτρόπου Μητροπολίτου Χαλκηδόνος Γέροντος κ. Εμμανουήλ:

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Σηλυβρίας κ. Μάξιμε,

Τίμιον Πρεσβυτέριον,

Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες,

Ἀξιότιμοι κύριοι Ἐφοροεπίτροποι,

Ἀγαπητοί Χριστιανοί,

Εἶναι ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἀφορμὴ πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως καὶ βαθυτέρας περισυλλογῆς, καθὼς συνεορτάζομεν τὴν Θεῖαν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ γεγονότος ἐκεῖνου τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν κορύφωσιν τῆς ἐπιγείου Αὐτοῦ παρουσίας καὶ συγχρόνως τὴν ἀπαρχὴν μιᾶς νέας πραγματικότητος διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν κτίσιν ὀλόκληρον. Ἡ λαμπρότης τῆς ἑορτῆς ἐπαυξάνεται σήμερον εἰς τὴν περιφέρειαν ταύτην τῶν Ὑψωμαθείων, διὰ τῆς εὐλογητῆς πρωτοβουλίας ἀνακαινίσεως τοῦ περικαλλοῦς τούτου Ναοῦ, τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος, μιᾶς προσπαθείας ἐπαινετῆς, τὴν ὁποῖαν ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης ὡς Ἐπόπτης, μετὰ τῆς τιμίας Ἐφοροεπιτροπῆς, εἰς πέρας ἤγαγε.

Μία ἀνακαίνισις ἡ ὁποία δὲν περιορίζεται εἰς τὴν ὑλικὴν διάστασιν, ἀλλὰ ἀντανεκλᾷ τὴν ἀέναον ἀνάγκην τοῦ ἀνθρώπου διὰ μίαν ἐσωτερικὴν ἀνανέωσιν, μίαν ἀνάβασιν πρὸς τὰ ἄνω, μίαν μετοχὴν εἰς τὴν δόξαν τοῦ ἀναληφθέντος Χριστοῦ. Διότι ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, βιώνει τὴν ἱστορίαν ὄχι ἀπλῶς ὡς μίαν χρονικὴν διαδοχὴν, ἀλλὰ ὡς μίαν διαρκῆ παρουσίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, μίαν συνεχῆ κλήσιν πρὸς τὴν κοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ, μίαν σχέσιν ποῦ θεμελιώνεται ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας ἀποδοχῆς καὶ τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀνακαίνισις τοῦ λίθου προοιωνίζεται τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ πνεύματος, καλώντας ἡμᾶς νὰ γίνωμεν «ναοὶ Θεοῦ ζῶντος» (Β΄ Κορ. 6,16), ἕκαστος προσωπικῶς καὶ πάντες ὁμοῦ ὡς κοινότης.

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου δὲν σημαίνει ἀπουσίαν, ἀλλὰ μίαν παρουσίαν ὑπὸ νέαν μορφήν, μίαν παρουσίαν διὰ τοῦ Παρακλήτου, τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ἀποκαλύπτοντας τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, προσληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λόγου ἐν τῇ ἐνανθρωπήσει, ἀνυσοῦται τώρα ἐν τῇ Ἀναλήψει εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ δι' αὐτῆς ὁλόκληρος ἢ κτίσις προσδοκᾷ τὴν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τῆς φθορᾶς. Ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου ἐντὸς τῆς ἱστορίας καθίσταται μία συνεχῆς ἀναφορὰ πρὸς τὸν ἀναληφθέντα Κύριον, μία προσδοκία τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ Παρουσίας, ὅταν «οὕτως ἐλεύσεται ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν» (Πράξ. 1,11), φέρων τὴν τελικὴν κρίσιν καὶ τὴν αἰώνιον Βασιλείαν.

Ἐν τῇ Ἀναλήψει, ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ εἰσέρχεται εἰς τὴν δόξαν τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦτο συνιστᾷ τὴν ὑπερτάτην ἐγγύησιν τῆς σωτηρίας μας, τὴν βεβαίαν ἐλπίδα τῆς θεώσεως. Ἡ ἐμπειρία τοῦ κόσμου τούτου, μετὰ τῶν χαρῶν καὶ τῶν θλίψεων του, μετὰ τῶν προσκαίρων θριάμβων καὶ τῶν συντριπτικῶν πτώσεων, ἀποκτᾷ νόημα μόνον ὅταν προσανατολίζεται πρὸς τὴν αἰωνιότητα, πρὸς ἐκείνην τὴν Βασιλείαν ἢ ὁποῖα «οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰω. 18,36), ἀλλὰ

τὴν ὑπερβαίνει ἀσυγκρίτως. Ἡ Ἐκκλησία, ἐπομένως, καλεῖται νὰ εἶναι ὁ τόπος ὅπου ἡ ἐσχατολογικὴ αὐτὴ προοπτικὴ βιώνεται μυστηριακῶς ἐν τῷ παρόντι, ὡς ἄρραβων τῆς μελλούσης κληρονομίας.

Ἡ ἀνακαίνισις τοῦ ναοῦ τούτου, ἐπομένως, ἀποτελεῖ μίαν ὁρατὴν μαρτυρίαν τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας τῆς κοινότητος, ἀλλὰ καὶ μίαν πρόσκλησιν εἰς βαθυτέραν ἐνατένισιν τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀναλήψεως, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δυνατότητα συμμετοχῆς τοῦ ἀνθρώπου σὲ αὐτήν. Διότι ἡ Ἀνάληψις δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα ἱστορικὸν γεγονός, ἀπομεμονωμένον ἐν τῷ χρόνῳ, ἀλλὰ μία διαρκὴς πνευματικὴ πραγματικότης, ἓνα παράθυρον ἀνοικτὸν πρὸς τὴν ὑπερβατικὴν διάστασιν. Ἡ ἀνύψωσις τοῦ Χριστοῦ σημαίνει καὶ τὴν δυνατότητα ἀνυψώσεως τοῦ κάθε πιστοῦ, διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς προσωπικῆς του ἀσκήσεως, τῆς συνειδητῆς προσπάθειας νὰ ἐναρμονίσῃ τὴν θέλησίν του μὲ τὸ θεῖον θέλημα.

Ἡ καθημερινότης, ἡ φαινομενικῶς πεζὴ καὶ ἐπίμοχθος, μεταμορφώνεται ὅταν φωτίζεται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Ἀναλήψεως, καθιστώντας τὰ πάντα μίαν εὐκαιρίαν ἀναφορᾶς εἰς τὸν Θεόν. Κάθε στιγμή γίνεται μία εὐκαιρία

κοινωνίας με τὸν Θεόν, μία μικρὰ ἀνάβασις πρὸς τὴν Βασιλείαν Του, μία πρόγευσις τῆς αἰωνίου μακαριότητος. Ἡ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν ἀτέρμονα ποικιλία τῶν συμβόλων καὶ τῶν τελετουργιῶν της, ἀποσκοπεῖ ἀκριβῶς εἰς τοῦτο: νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον μέτοχον τῆς θείας ζωῆς, νὰ τὸν ἀναγάγῃ ἀπὸ τὰ γήινα εἰς τὰ οὐράνια, ἀπὸ τὴν σκιὰν εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ σφραγὶς τῆς νίκης Του κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ διαβόλου, ἡ ὀλοκλήρωσις τοῦ σωτηριώδους ἔργου Του. Δι' αὐτῆς, ὁ Χριστὸς δὲν ἐγκαταλείπει τὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸν καθιστᾷ ἀληθινὰ δικόν Του, διεισδύων εἰς αὐτὸν διὰ τῆς ἀκτίστου ἐνεργείας τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου «ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ» (Μάρκ. 16,19) ἀποκαθιστᾷ τὴν πεπτωκυῖαν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀνοίγει τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πατρός.

Ἔτσι, ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξις, ἀπὸ τραγικὴ μοναξιὰ καὶ ἀπόγνωσιν, μεταστοιχειώνεται εἰς μίαν πορείαν μετὰ τοῦ Θεοῦ, μίαν πορείαν ἐλπίδος καὶ νοήματος. Ἡ ἀμφισβήτησις, ἡ ἀγωνία, ἡ αἴσθησις τοῦ ἀνεκπλήρωτου, δὲν ἐξαφανίζονται μαγικῶς, ἀλλὰ λαμβάνουν νέαν διάστασιν ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς πίστεως. Γίνονται ἡ ἀφορμὴ διὰ μίαν πρὸς ἔντονον προσευχὴν, διὰ μίαν βαθυτέραν κατανόησιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας καὶ τῆς θείας ἀγάπης.

Καὶ ἐνῶ ἡ καρδιά μας ἀτενίζει τὸν οὐρανόν, τὸν τόπον τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, τὰ χέρια μας καλοῦνται νὰ ἐργάζονται τὴν ἀγάπην καὶ τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς, μαρτυρώντας τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ Ἀνάληψις ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι πάντοτε μαζί μας, «πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28,20). Ἡ ἀπουσία Του ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας δὲν εἶναι ἀπουσία ἀπὸ τὴν ζωὴν μας.

Ἀντιθέτως, εἶναι μία παρουσία πλέον ἐσωτερικὴ, πλέον προσωπικὴ, διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐντὸς τῆς καρδίας κάθε πιστοῦ. Αὐτὴ ἡ βεβαιότης τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκείνη ποὺ τροφοδοτεῖ τὴν ἐλπίδα μας καὶ δίδει νόημα στὸν ἀγῶνα μας.

Ἡ πορεία μας ἐνίοτε φαντάζει ὡς μία ὁδοιπορία ἐν ἐρήμῳ, ὅπου ἡ ἀμφισβήτησις καὶ ἡ πνευματικὴ δίψα μᾶς κατατρύχουν, ὅπου αἱ σειρῆνες τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἀπογνώσεως ἐπιδιώκουν νὰ μᾶς παρασύρουν. Ὅμως, ἡ μνήμη τῆς Ἀναλήψεως γίνεται πηγὴ δυνάμεως, ὑπενθυμίζοντάς μας ὅτι ὁ προορισμὸς μας δὲν εἶναι ἡ γῆ, ἀλλὰ ὁ οὐρανός. Ἡ ἀναζήτησις τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ ἡ ἔμφυτος ἀγωνία τῆς ψυχῆς, βρίσκει τὴν πλήρωσίν της μόνον ἐν τῇ κοινωνίᾳ μετ' Αὐτοῦ. Εἴθε ἡ ἀνακαινισμένη

αὐτὴ κατοικία τοῦ Θεοῦ νὰ γίνῃ δι' ὅλους μας τόπος πραγματικῆς ἀναβάσεως καὶ πνευματικῆς ἀναγεννήσεως, μία διαρκῆς ὑπενθύμις τῆς κλήσεώς μας πρὸς τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἀμήν.

Θέλω νὰ μετεφέρω τὸν πατρικὸν χαιρετισμὸν τοῦ Παναγιωτάτου, ὁ ὁποῖος ἔχει μεταβεῖ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ νὰ παραλάβῃ ἓνα βραβεῖον.

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Θεοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν!

Φωτό: Mevlan Suleiman